

**SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
w KATOWICACH**

40-032 Katowice, ul. Henryka Dąbrowskiego 23

tel.: 32 255-27-75 fax: 32 251-86-72

e-mail: kancelaria@katowice.sko.gov.pl

REGON: 272357234 NIP: 9541886250 ESP ePUAP: /9gox88go1r/skrytka

SKO.OS/41.9/1/2023/80/AK

Katowice, 14 lutego 2023 r.

Decyzja

Na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018r. poz. 570) oraz art. 138 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2022r., Poz. 2000 z późn. zm.)

po rozpatrzeniu odwołania z 20.12.2022r. spółki Regionalne Centrum Gospodarki Wodno-Ściekowej S.A. z siedzibą w Tychach przy Al. Marszałka Piłsudskiego 12, od decyzji nr 68/Ś/22 działającego z upoważnienia Prezydenta Miasta Katowice Naczelnika Wydziału Kształtowania Środowiska w Urzędzie Miasta w Katowicach, z 2.12.2022r. nr spr. KŚ-III.6220.41.2022.KSz (KS-III.KW-01625/22), którą orzeczono w następujący sposób:

„orzekam

o odmowie określenia środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: „Wykonanie dwóch urządzeń wodnych – ujęć wód podziemnych z utworów karbonu górnego (studnie S-1 i S-2) dla Wodnego Parku w Tychach” przy ul. Sikorskiego 20, dz. nr 5778/58 Tychy.”

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:

Przewodnicząca składu orzekającego – Anna Kajzerek-Dziwoki (sprawozdawca)

Członek składu orzekającego – Robert Nowicki

Członek składu orzekającego – Piotr Magiera

na posiedzeniu niejawnym w dniu 14 lutego 2023 r.

orzekło

uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji

Uzasadnienie

Zaskarżoną decyzją organ I instancji orzekł jak opisano powyżej. W uzasadnieniu przedstawił argumenty przemawiające za wydanym rozstrzygnięciem.

Od decyzji tej odwołanie wniosła spółka Regionalne Centrum Gospodarki Wodno-Ściekowej S.A. z siedzibą w Tychach przy Al. Marszałka Piłsudskiego 12. W odwołaniu tym wydanej decyzji zarzucono naruszenie art 80 ust. 2 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz niewłaściwą interpretację zapisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W obszernym uzasadnieniu strona umotywowała podniesione zarzuty i wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia organowi I instancji.

Organ I instancji przekazał ww. odwołanie wraz z aktami sprawy do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach.

Po wpłynięciu odwołania do organu odwoławczego, Kolegium przystąpiło do jego zbadania i stwierdziło, że jest ono dopuszczalne oraz zostało złożone w ustawowym terminie. Wobec tego przystąpiło do merytorycznego rozpatrzenia sprawy i stwierdziło, co następuje.

Podstawą materialnoprawną niniejszego rozstrzygnięcia stanowią przepisy ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn.: Dz. U. z 2022r. poz. 1029 z późn. zm.) – dalej także jako: „ustawa”. W myśl zatem art. 71 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Stosownie do postanowień ust. 2 ww. artykułu uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 1) oraz przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko (pkt 2).

Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji administracyjnych enumeratywnie wymienionych w treści art. 72 ust. 1 pkt 1 – 28, przy czym wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadkach wymienionych w ust. 2 i ust. 2a ww. artykułu. W myśl postanowień ust. 1a ww. artykułu wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje także przed dokonaniem zgłoszenia budowy lub wykonania robót budowlanych oraz zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994r. – Prawo budowlane. W myśl ust. 3 ww. artykułu decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1, oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1a. Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia następuje w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4b tego artykułu.

Zgodnie z treścią art. 73 ust. 1 ww. ustawy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia.

Kwalifikacji przedsięwzięcia do kategorii przedsięwzięć mogących zawsze lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko dokonano w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10.09.2019r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (tekst jedn. Dz. U. z 2019r., Poz.1839). Zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 73 tego rozporządzenia planowane przedsięwzięcie zaliczono do przedsięwzięć, mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, tj. urządzenia lub zespoły urządzeń umożliwiające pobór wód podziemnych lub sztuczne systemy zasilania wód podziemnych, inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 37, o zdolności poboru wody nie mniejszej niż 10 m³ na godzinę.

Stosownie do art. 74 ust. 1 ww. ustawy do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć:

- 1) w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko – kartę informacyjną przedsięwzięcia (pkt 2);
- 2) poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej, w postaci papierowej lub elektronicznej, obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz przewidywany obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie; (pkt 3);
- 3) mapę, w postaci papierowej oraz elektronicznej, w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, wraz z wyznaczoną odległością, o której mowa w ust. 3 a pkt 1; w przypadku przedsięwzięć innych niż wymienione w pkt 4 mapę sporządza się na podkładzie wykonanym na podstawie kopii mapy ewidencyjnej, o której mowa w pkt 3;

- (pkt 3a);
- 4) wypis z rejestru gruntów lub inny dokument, w postaci papierowej lub elektronicznej, wydane przez organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków, pozwalający na ustalenie stron postępowania, zawierający co najmniej numer działki ewidencyjnej oraz, o ile zostały ujawnione: numer jej księgi wieczystej, imię i nazwisko albo nazwę oraz adres podmiotu ewidencyjnego, obejmujący przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmujący obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, z zastrzeżeniem ust. 1a. (pkt 6).

W myśl ust. 1a ww. artykułu, jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 10, nie wymaga się dołączenia dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6. W razie wątpliwości organ może wezwać inwestora do dołączenia dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, w zakresie niezbędnym do wykazania, że liczba stron postępowania przekracza 10.

Stosownie do ust. 2 ww. artykułu, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i kartę informacyjną przedsięwzięcia przedkłada się w formie pisemnej oraz na informatycznych nośnikach danych z ich zapisem w formie elektronicznej w liczbie odpowiednio po jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz każdego organu opiniującego i uzgadniającego.

W myśl art. 62a ust. 1 ustawy, karta informacyjna przedsięwzięcia powinna zawierać podstawowe informacje o planowanym przedsięwzięciu, umożliwiające analizę kryteriów, o których mowa w art. 63 ust. 1, lub określenie zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko zgodnie z art. 69, w szczególności dane o:

- 1) rodzaju, cechach, skali i usytuowaniu przedsięwzięcia,
- 2) powierzchni zajmowanej nieruchomości, a także obiektu budowlanego oraz dotychczasowym sposobie ich wykorzystywania i pokryciu nieruchomości szatą roślinną,
- 3) rodzaju technologii,
- 4) ewentualnych wariantach przedsięwzięcia, przy czym w przypadku drogi, o której mowa w art. 24ga ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych, każdy z analizowanych wariantów drogi musi być dopuszczalny pod względem bezpieczeństwa ruchu drogowego,,
- 5) przewidywanej ilości wykorzystywanej wody, surowców, materiałów, paliw oraz energii,
- 6) rozwiązaniach chroniących środowisko,
- 7) rodzajach i przewidywanej ilości wprowadzanych do środowiska substancji lub energii przy zastosowaniu rozwiązań chroniących środowisko,
- 8) możliwym transgranicznym oddziaływaniu na środowisko,
- 9) obszarach podlegających ochronie na podstawie ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody oraz korytarzach ekologicznych, znajdujących się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia,
- 10) wpływie planowanej drogi na bezpieczeństwo ruchu drogowego w przypadku drogi, o której mowa w art. 24ga ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych,
- 11) przedsięwzięciach realizowanych i zrealizowanych, znajdujących się na terenie, na którym planuje się realizację przedsięwzięcia, oraz w obszarze oddziaływania przedsięwzięcia lub których oddziaływania mieszczą się w obszarze oddziaływania planowanego przedsięwzięcia - w zakresie, w jakim ich oddziaływania mogą prowadzić do skumulowania oddziaływań z planowanym przedsięwzięciem,
- 12) ryzyku wystąpienia poważnej awarii lub katastrofy naturalnej i budowlanej,
- 13) przewidywanych ilościach i rodzajach wytwarzanych odpadów oraz ich wpływie na środowisko,
- 14) pracach rozbiórkowych dotyczących przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko

- z uwzględnieniem dostępnych wyników innych ocen wpływu na środowisko, przeprowadzonych na podstawie odrębnych przepisów.

Kartę informacyjną przedsięwzięcia podpisuje autor, a w przypadku gdy jej wykonawcą jest zespół autorów - kierujący tym zespołem, wraz z podaniem imienia i nazwiska oraz daty sporządzenia karty informacyjnej przedsięwzięcia (ust. 2).

Zgodnie z treścią art. 75 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wójt, burmistrz, prezydent miasta – w przypadku pozostałych przedsięwzięć (innych niż wymienione w punktach 1-3). Szczegółowe zasady ustalania organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach określają przepisy ust. 1a – 7 tego artykułu.

Art. 59 ust. 1 ustawy stanowi, że przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wymaga realizacja następujących planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko:

- 1) planowanego przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko;
- 2) planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1.

Stosownie do art. 61 ust. 1 pkt 1 ww. ustawy ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko przeprowadza się w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

W ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko określa się, analizuje oraz ocenia:

- 1) bezpośredni i pośredni wpływ danego przedsięwzięcia na:
 - a) środowisko oraz ludność, w tym zdrowie i warunki życia ludzi,
 - b) dobra materialne,
 - c) zabytki,
 - ca) krajobraz, w tym krajobraz kulturowy,
 - d) wzajemne oddziaływanie między elementami, o których mowa w lit. a-ca,
 - e) dostępność do złóż kopalin;
- 1a) ryzyko wystąpienia poważnych awarii oraz katastrof naturalnych i budowlanych;
- 2) możliwości oraz sposoby zapobiegania i zmniejszania negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko;
- 3) wymagany zakres monitoringu. (art. 62 ust. 1 ustawy – ooś).

W myśl art. 63 ust. 1 ustawy, obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko dla planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko stwierdza, w drodze postanowienia, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, uwzględniając łącznie kryteria wskazane tym przepisem w pkt. 1-3. W myśl ust. 4 tego artykułu, w postanowieniu, o którym mowa w ust. 1, organ określa jednocześnie zakres raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. W tym przypadku stosuje się przepisy art. 68. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, organ wydaje postanowienie o zawieszeniu postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach do czasu przedłożenia przez wnioskodawcę raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (ust. 5). Na postanowienie, o którym mowa w ust. 5, nie przysługuje zażalenie (ust. 6).

Stosownie do art. 64 ust. 1 ustawy, postanowienie, o których mowa w art. 63 ust. 1, wydaje się po zasięgnięciu opinii:

- 1) regionalnego dyrektora ochrony środowiska;
- 2) organu, o którym mowa w art. 78, w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1-3a, 10-19 i 21-28, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b;

- 3) organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, jeżeli planowane przedsięwzięcie kwalifikowane jest jako instalacja, o której mowa w art. 201 ust. 1 tej ustawy;
- 4) organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej, o której mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne.

Organ zasięgający opinii przedkłada:

- 1) wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach;
- 2) kartę informacyjną przedsięwzięcia;
- 3) wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku; (...) (ust. 2)

Organy, o których mowa w ust. 1 i 1a, uwzględniając łącznie uwarunkowania, o których mowa w art. 63 ust. 1, wydają opinię, co do potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku stwierdzenia takiej potrzeby - co do zakresu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko (ust. 3). Opinia regionalnego dyrektora ochrony środowiska lub organu właściwego do wydania oceny wodnoprawnej o braku obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko może wskazać na konieczność określenia w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach warunków lub wymagań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożenia obowiązku działań, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c (ust. 3a). Opinię lub uzgodnienia, o których mowa w ust. 1-1d, wydaje się w terminie 14 dni od dnia otrzymania wniosku o wydanie opinii. Przepisy art. 35 § 5 i art. 36 Kodeksu postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio (ust. 4).

Zgodnie z treścią art. 77 ust. 1 ustawy - ooś, jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska i, w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim, z dyrektorem urzędu morskiego (pkt 1) oraz zasięga opinii organu, o których mowa w art. 78 ustawy (to jest właściwego organu Państwowej Inspekcji Sanitarnej), w przypadku przedsięwzięć wymagających decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1 – 3a, 10 – 19 i 21 – 28, oraz uchwały, o której mowa w art. 72 ust. 1b, chyba że - w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (pkt 2), zasięga opinii organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, jeżeli planowane przedsięwzięcie kwalifikowane jest jako instalacja, o której mowa w art. 201 ust. 1 tej ustawy (pkt 3), uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z organem właściwym w sprawach ocen wodnoprawnych, o których mowa w przepisach ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, chyba że - w przypadku przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - organ ten wyraził wcześniej opinię, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (pkt 4).

W myśl art. 79 ust. 1 ustawy, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do jej wydania zapewnia możliwość udziału społeczeństwa w postępowaniu, w ramach którego przeprowadza ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Zgodnie z treścią art. 80 ust. 1 ustawy jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1 ustawy;
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa;

4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

W myśl ust. 2 tego artykułu właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. (...).

W myśl art. 81 ust. 1 ustawy, jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika brak możliwości realizacji przedsięwzięcia w wariantcie proponowanym przez wnioskodawcę, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, za zgodą wnioskodawcy, wskazuje w decyzji, spośród wariantów, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5, wariant dopuszczony do realizacji. W przypadku braku możliwości realizacji przedsięwzięcia w wariantach, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5, oraz w przypadku braku zgody wnioskodawcy na wskazanie w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wariantu dopuszczonego do realizacji, organ odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia. W świetle ust. 2 ww. artykułu, jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004r. o ochronie przyrody. Z kolei w świetle ust. 3 ww. artykułu jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie to wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017r. – Prawo wodne, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach odmawia zgody na realizację tego przedsięwzięcia, o ile nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4 tej ustawy.

Przepis art. 82 ust. 1 ustawy określa co zawiera decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, wydana po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Stosownie do postanowień art. 85 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia. W myśl ust. 2 tego przepisu uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać:

- 1) w przypadku gdy została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko:
 - a) informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa,
 - b) informacje, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione:
 - ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,
 - uzgodnienia i opinie organów, o których mowa w art. 77 ust. 1
 - wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone,
 - c) uzasadnienie stanowiska, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4;
- 2) w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy stwierdzaniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

W myśl ust. 3 tego przepisu, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, niezwłocznie po jej wydaniu, podaje do publicznej wiadomości informacje o

wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy, w tym z uzgodnieniami i opiniami organów, o których mowa w art. 77 ust. 1, a także udostępnia na okres 14 dni w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej obsługującego go urzędu treść tej decyzji. W informacji wskazuje się dzień udostępnienia treści decyzji. Przepis stosuje się odpowiednio do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej bez przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

W myśl art. 86 ustawy, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organy

- 1) wydające decyzje określające warunki korzystania ze środowiska w zakresie, w jakim ma być uwzględniona przy wydawaniu tych decyzji;
- 2) wydające decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1;
- 3) przyjmujące zgłoszenia, o których mowa w art. 72 ust. 1a.

W myśl art. 86a ustawy organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekazuje ostateczne decyzje, o których mowa w art. 71 ust. 1, wraz z kopią załączników organowi ochrony środowiska, o którym mowa w art. 378 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001r. – Prawo ochrony środowiska.

Zgodnie z art. 86c tej ustawy wykonanie warunków decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, które nie zostały uwzględnione w decyzjach, o których mowa w art. 86, podlega egzekucji administracyjnej w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, o ile przedsięwzięcie jest realizowane.

Z kolei podstawę formalnoprawną rozstrzygnięcia organu odwoławczego stanowią normy zawarte w art. 138 kpa. Przepis ten w § 1 stanowi, że organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo (pkt 1)
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo (pkt 2)
- 3) umarza postępowanie odwoławcze (pkt 3).

W świetle § 2 tego artykułu organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy. W myśl § 2a tego artykułu jeżeli organ pierwszej instancji dokonał w zaskarżonej decyzji błędnej wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, w decyzji, o której mowa w § 2, organ odwoławczy określa także wytyczne w zakresie wykładni tych przepisów. W świetle § 2b tego artykułu przepisu § 2 nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 136 § 2 lub 3. Organ odwoławczy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy wydaje decyzję, o której mowa w § 1 albo 4. Z kolei, stosownie do postanowień § 4 ww. artykułu jeżeli przepisy przewidują wydanie decyzji na blankiecie urzędowym, w tym za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a istnieją podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy uchyla decyzję i zobowiązuje organ pierwszej instancji do wydania decyzji o określonej treści.

Z treści wyżej przywołanego art. 138 kpa wynika, że przepis ten zawiera zamknięty katalog decyzji organu odwoławczego. Oznacza to, że organ odwoławczy nie jest uprawniony do wydania decyzji o sentencji innej niż wymienione w komentowanym przepisie.

Po analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz po rozważeniu stanu prawnego i faktycznego sprawy Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, iż zaskarżona decyzja nie może się ostać w obrocie prawnym, a w sprawie zastosowanie znajdzie cytowany powyżej art. 138 § 2 kpa. Decyzja kasacyjna, o której mowa w tym przepisie może zostać wydana w przypadku łącznego wystąpienia dwóch przesłanek, tj.:

1) zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, 2) konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Kolegium stwierdza, że zaskarżona decyzja wydana została z naruszeniem przepisów postępowania, a to art. 7 i 77 § 1 kpa, ponieważ organ I instancji orzekł bez wyczerpującej analizy i oceny całego materiału dowodowego. Zgodnie z art. 7 kpa, statuującym zasadę prawdy obiektywnej, w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Natomiast stosownie do art. 77 § 1 kpa organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Obowiązek rzetelnego i wyczerpującego zgromadzenia materiału dowodowego oznacza obowiązek podjęcia przez organ administracyjny wszystkich niezbędnych działań, w tym obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu czy też na wniosek strony, służących ustaleniu stanu faktycznego sprawy; materiał dowodowy zebrany w sprawie winien bowiem być kompletny, tj. dotyczący wszystkich okoliczności faktycznych, które mają znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Z kolei obowiązek rozpatrzenia materiału dowodowego polega na dokładnym zapoznaniu się z tym materiałem, ustosunkowaniu się do każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów z uwzględnieniem wzajemnych powiązań między nimi, aby uzyskać jednoznaczność ustaleń faktycznych i prawnych. Negatywne konsekwencje zaniedbania należących do organu obowiązków procesowych nie mogą obciążać strony. W dalszej części uzasadnienia wskazane zostaną naruszenia przepisów postępowania przez organ I instancji oraz konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy mający istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie.

Wskazać przyjdzie, iż decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje się, jeżeli są spełnione łącznie dwie przesłanki pozytywne:

- przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć wymienionych w art. 71 ust. 2 ustawy - ooś,
- wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza uzyskanie jednej z decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 ustawy - ooś lub dokonanie zgłoszenia: budowy, wykonania robót budowlanych, zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części,

a nie zachodzi żadna z ustawowych przesłanek negatywnych wydania takiej decyzji.

Zauważyć bowiem należy, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia jest decyzją związaną. Z treści przepisów ustawy wynika, że właściwy organ jest zobowiązany do wydania takiej decyzji, w każdym przypadku, gdy zwróci się o to w sposób prawem przewidziany strona, za wyjątkiem przypadków enumeratywnie wymienionych w przepisach prawnych, stanowiących podstawę wydania decyzji negatywnej odmawiającej określenia środowiskowych uwarunkowań. Wydanie decyzji negatywnej tj. odmawiającej określenia środowiskowych warunków realizacji przedsięwzięcia następuje w przypadkach:

- niezgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, jeżeli został on uchwalony, nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanych dla przedsięwzięć wymienionych w art. 80 ust. 2 zd. 2 ustawy – ooś,
- odmowy uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez właściwy organ współdziałający;
- gdy z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w innym wariantcie niż proponowany, a wnioskodawca nie zgadza się na ten, wskazany przez organ – wariant dopuszczony do realizacji (art. 81 ust. 1 ustawy),
- jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, o ile nie zachodzą

przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (art. 81 ust. 2 ustawy),

- jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie to wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, o ile nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 68 pkt 1, 3 i 4 tej ustawy (art. 81 ust. 3 ustawy – ooś).

W każdym innym przypadku organ jest zobowiązany do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Przeprowadzenie postępowania w sprawie winno odbywać się z uwzględnieniem norm wynikających z przepisów prawnych o charakterze proceduralnym przy prawidłowym ustaleniu podmiotów, którym w myśl obowiązujących przepisów prawa służyć będzie status strony w tym postępowaniu.

Zaskarżoną decyzją organ I instancji odmówił określenia środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia pn.: „Wykonanie dwóch urządzeń wodnych – ujęć wód podziemnych z utworów karbonu górnego (studnie S-1 i S-2) dla Wodnego Parku w Tychach” przy ul. Sikorskiego 20, dz. nr 5778/58 Tychy.” Uzasadniając wydane rozstrzygnięcie, po zacytowaniu przepisów, opisie czynności postępowania oraz przedstawieniu charakterystyki przedsięwzięcia stwierdził niezgodność planowanego do realizacji przedsięwzięcia z przepisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, tj. z Uchwałą Nr XIII/270/11 Rady Miasta Tychy z dnia 24.11.2011r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego przy ul. Sikorskiego w Tychach (w skrócie: „mpzp”) i jej § 10 pkt 2 lit. a, który stanowi, że w zakresie zaopatrzenia w wodę, w tym zakresie ochrony przeciwpożarowej i przeciwdziałania nadzwyczajnym zagrożeniom – ustala się nakaz obsługi z istniejącej sieci wodociągowej, która tworzą wodociągi niskiego ciśnienia ø 250 mm oraz wysokiego ciśnienia ø 500 mm, zlokalizowane w granicach obszaru, zgodnie z oznaczeniem na rysunku planu.

Wobec powyższego Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, że z podjętym przez organ I instancji rozstrzygnięciem nie sposób się zgodzić, ponieważ organ ten nie wyjaśnił wszystkich okoliczności mających istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, czym naruszył cyt. art. 7 i art. 77 § 1 kpa, wobec czego wydanie decyzji odmawiającej określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia było przedwczesne. Podkreślenia wymaga, iż decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach jest decyzją związaną, a organ I instancji nie wykazał w pełni negatywnych przesłanek odmowy jej wydania.

W ocenie Kolegium, w świetle zarzutów odwołania, ponownego zbadania wymagać będzie zgodność planowanego do realizacji przedsięwzięcia z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Wskazać przyjdzie, że teren planowanego przedsięwzięcia w mpzp został oznaczony symbolem 1 US – teren sportu i rekreacji. Zgodnie z § 7 mpzp, dla terenu sportu i rekreacji oznaczonego symbolem 1US ustala się:

- 1) przeznaczenie podstawowe – usługi sportu i rekreacji;
- 2) przeznaczenie dopuszczalne :
 - a) usługi gastronomii,
 - b) usługi handlu detalicznego,
 - c) usługi związane z poprawą wyglądu i kondycji fizycznej, w tym gabinety odnowy biologicznej, solaria, studia wizażu, odchudzania, fitness, siłownie, łaźnie i sauny, gabinety masażu, fryzjerstwo i kosmetyka,
 - d) usługi medyczne w zakresie fizjoterapii i rehabilitacji;
- 3) formę zabudowy – kształtowaną indywidualnie;
- 4) nieprzekraczalną linię zabudowy – zgodnie z oznaczeniem na rysunku planu;
- 5) wartość wskaźnika intensywności zabudowy – maks: 0,6;

- 6) wielkość powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki – maks. 40%;
- 7) wielkość powierzchni biologicznie czynnej w stosunku do powierzchni działki – min. 20%;
- 8) wysokość budynków – maks. 18 m, z dopuszczeniem realizacji dominant wysokościowych, dla których ustala się:
 - a) wysokość – maks. 23 m,
 - b) łączną powierzchnię liczoną w zewnętrznym obrysie ścian – maks. 20 % powierzchni zabudowy;
- 9) geometrię dachów budynków – kształtowaną indywidualnie;
- 10) zakaz lokalizacji:
 - a) tymczasowych obiektów budowlanych,
 - b) nośników reklamowych.

Z kolei w rozdziale 4 mpzp „Zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej” w § 10 zapisano: Ustala się następujące zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej:

- 1) zasady ogólne:
 - a) dopuszczenie realizacji sieci i urządzeń infrastruktury technicznej,
 - b) dopuszczenie remontu i przebudowy istniejących sieci i urządzeń infrastruktury technicznej oraz korekty ich lokalizacji i przebiegu;
- 2) zasady szczegółowe:
 - a) w zakresie zaopatrzenia w wodę, w tym zakresie ochrony przeciwpożarowej i przeciwdziałania nadzwyczajnym zagrożeniom – nakaz obsługi z istniejącej sieci wodociągowej, która tworzą wodociągi niskiego ciśnienia \varnothing 250 mm oraz wysokiego ciśnienia \varnothing 500 mm, zlokalizowane w granicach obszaru, zgodnie z oznaczeniem na rysunku planu.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdziło, że organ I instancji dokonał analizy planowanego do realizacji przedsięwzięcia w kontekście zapisów mpzp ustalających zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej stwierdzając, że planowane przedsięwzięcie nie może być zrealizowane, gdyż w zakresie zaopatrzenia w wodę, w tym zakresie ochrony przeciwpożarowej i przeciwdziałania nadzwyczajnym zagrożeniom plan ustanawia nakaz obsługi z istniejącej sieci wodociągowej, którą tworzą wodociągi niskiego ciśnienia \varnothing 250 mm oraz wysokiego ciśnienia \varnothing 500 mm, zlokalizowane w granicach obszaru, zgodnie z oznaczeniem na rysunku planu. Jednocześnie organ I instancji nie wypowiedział się w zakresie kwalifikacji planowanego przedsięwzięcia do systemów infrastruktury technicznej (sieci i urządzeń infrastruktury technicznej), których zasady modernizacji, rozbudowy i budowy zostały ustalone w planie na obszarze oznaczonym w planie symbolem IUS.

Jak stwierdziło Kolegium w mpzp brak definicji „sieci i urządzeń infrastruktury technicznej”. Jak wynika z akt sprawy, a zwłaszcza z Karty informacyjnej przedsięwzięcia, planowane przedsięwzięcie będzie polegało na wykonaniu dwuotworowego ujęcia wód podziemnych w oparciu o odwiercone w 2020 r. otwory studzienne S-1 i S-2 o głębokości odpowiednio 95,0 i 93,0m, ujmujące wody podziemne z utworów karbonu górnego. Studnie wyposażone będą w pompy głębinowe o wydajności: S-2 ok. 48 m³/h i S-1 ok. 20 m³/h, szczelne głowice studzienne i prefabrykowane obudowy naziemne z laminatu poliestro-szklanego; przestrzeń między elementami obudowy wypełniona będzie ocieplającą pianką poliuretanową grubości 60 mm. Obudowy zamontowane zostaną na betonowych postumentach wykonanych wokół otworów studziennych. Woda ze studni zostanie skierowana do obiektu Wodny Park rurą PE o średnicy ok 125 mm i długości ok. 100 m. Ujęcia pracując zamiennie mają być wykorzystywane na potrzeby Wodnego Parku w Tychach. Woda ze studni zapewni pełne zaopatrzenie obiektu w wodę, tak dla celów technologicznych związanych z utrzymaniem

basenu, jak i na potrzeby odwiedzających obiekt i jego obsługi. Obiekt cały czas też będzie podpięty do sieci wodociągowej – woda do celów przeciwpożarowych w dalszym ciągu będzie zapewniana z tego źródła. Z kolei możliwość korzystania z tego źródła dla celów technologicznych i sanitarnych będzie występowała tylko w skrajnych sytuacjach w przypadku awarii obu pomp jednocześnie. W odwołaniu strona podniosła, że złożony wniosek o wydanie decyzji środowiskowej dotyczy przedsięwzięcia polegającego na wykonaniu dwóch urządzeń wodnych (studni S-1 oraz studni S-2), tj. ujęć wód podziemnych z utworów karbonu górnego i tak zdefiniowany zakres planowanego przedsięwzięcia powinien być przedmiotem oceny w ramach prowadzonego postępowania, w tym zapisów mpzp.

W świetle powyższego stwierdzić przyjdzie, że organ I instancji nie dokonał analizy projektowanego przedsięwzięcia w kontekście wskazanych powyżej przez Kolegium przepisów. W swoich rozważaniach całkowicie pominął aspekt przedsięwzięcia rozumianego jako sieć czy urządzenie infrastruktury technicznej, o ile można w takich kategoriach planowane do realizacji przedsięwzięcie ujmować. Analizy takiej jednak całkowicie zabrakło. Oparcie rozstrzygnięcia na przepisie mpzp, którego treść nie została w ogóle poddana analizie co do zawartych w nim pojęć, powoduje, iż rozstrzygnięcie nie przekonuje o swojej słuszności. Kolegium stwierdza bowiem, że w przypadku, gdyby okazało, że planowane przedsięwzięcie mieści się w kategorii pojęcia sieci i urządzeń infrastruktury technicznej, zasadne stałoby się badanie planowanego przedsięwzięcia również w kontekście zapisu § 10 mpzp, gdyby zaś okazało się, że w tym pojęciu się planowane przedsięwzięcie się nie mieści, rozważenia wymagałoby badanie jego zgodności w kontekście pozostałych zapisów planu i podstawowego przeznaczenia terenu oznaczonego symbolem IUS - teren sportu i rekreacji. Wobec tego w ponownie prowadzonym postępowaniu wskazane uchybienie organ I instancji obowiązany będzie usunąć i dokonać ponownej analizy planowanego przedsięwzięcia w kontekście zapisów mpzp.

W związku z powyższym Kolegium stwierdza także, że zaskarżona decyzja narusza art. 107 § 3 kpa, który stanowi, że decyzja administracyjna powinna zawierać uzasadnienie faktyczne opisujące fakty, które organ uznał za udowodnione, dowody, na których się oparł wydając rozstrzygnięcie, przyczyny, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz uzasadnienie prawne zawierające wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji z przytoczeniem odpowiednich przepisów prawa. Jednocześnie uzasadnienie winno zostać sporządzone z poszanowaniem zasady przekonywania płynącej z art. 11 kpa. Ocena zebranego materiału dowodowego i wyczerpujące wyjaśnienie przesłanek dokonanego rozstrzygnięcia powinny znajdować pełne odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji, przekonywującym zarówno, co do prawidłowości oceny sytuacji, jak i co do zasadności rozstrzygnięcia. Uzasadnienie decyzji przedstawiać powinno przebieg procesu decyzyjnego stosowania przepisów prawa administracyjnego materialnego jak i procesowego prezentując rozumowanie, które było udziałem organu administracji na etapie ustalania podstaw prawnych właściwych dla sprawy, a także na etapie ustalania okoliczności faktycznych sprawy oraz przesłanki, które według organu zadecydowały o rozstrzygnięciu zawartym w decyzji. Prezentując w uzasadnieniu etap procesu decyzyjnego poświęcony ustalaniu okoliczności faktycznych sprawy organ administracyjny powinien wskazać, jakie okoliczności faktyczne i dlaczego uznał za udowodnione i istotne dla rozstrzygnięcia oraz dlaczego innym odmówił wiarygodności bądź uznał je za nieistotne dla rozstrzygnięcia. W wydanej decyzji organ I instancji nie dokonał analizy wskazanych powyżej przez Kolegium przepisy mpzp w kontekście planowanego do realizacji przedsięwzięcia. To spowodowało, że sprawa nie została w pełni rozpatrzona, a tym samym uzasadnienie decyzji zawiera braki, gdyż organ ten nie wypowiedział się w pełni o charakterze planowanego do realizacji przedsięwzięcia i nie dokonał pełnej analizy w kontekście przepisów mpzp. Stąd uzasadnienie należy uznać za nieprzekonywujące o prawidłowości wydanej decyzji. Organ I instancji winien zatem dostrzeżone naruszenie usunąć.

Podsumowując w świetle powyżej przedstawionego wyводу, zdaniem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w sprawie wystąpiło naruszenie przepisów postępowania, przede wszystkim art. 7 i 77 § 1 kpa oraz pozostałych wskazanych powyżej w uzasadnieniu niniejszej decyzji, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ujawniony przez Kolegium, ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Oznacza to, że sprawa wymaga wyjaśnienia w pełnym zakresie, gdyż organ I instancji wydając decyzję odmowną nie przeprowadził w istocie postępowania wyjaśniającego w sprawie, pomijając przy tym stanowiska organów współdziałających, które zajęły stanowisko w sprawie. W takim przypadku, stosownie do cytowanego art. 138 § 2 kpa zachodzi konieczność uchylecia zaskarżonej decyzji organu I instancji w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez ten organ. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że zasada dwuinstancyjności sprzeciwia się podjęciu przez organ odwoławczy rozstrzygnięcia merytorycznego. Prowadziłoby to do pozbawienia stron możliwości kontroli odwoławczej orzeczenia wydanego po rozważeniu podniesionych przez Kolegium powyżej uwag i wyeliminowaniu dostrzeżonych uchybień. Kolegium wyjaśnia, że zakres czynności jakie w ramach postępowania odwoławczego może przeprowadzić organ odwoławczy określa przepis art. 136 kpa. Zgodnie z § 1 tego artykułu organ odwoławczy może przeprowadzić na żądanie strony lub z urzędu dodatkowe postępowanie w celu uzupełnienia dowodów i materiałów w sprawie albo zlecić przeprowadzenie tego postępowania organowi, który wydał decyzję. W świetle § 2 ww. przepisu, jeżeli decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie, na zgodny wniosek wszystkich stron zawarty w odwołaniu, organ odwoławczy przeprowadza postępowanie wyjaśniające w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. Jeżeli przyczyni się to do przyspieszenia postępowania, organ odwoławczy może zlecić przeprowadzenie określonych czynności postępowania wyjaśniającego organowi, który wydał decyzję. Zgodnie natomiast z art. 136 § 3 kpa, przepis § 2 stosuje się także w przypadku, gdy jedna ze stron zawarła w odwołaniu wnioski o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy, a pozostałe strony wyraziły na to zgodę w terminie czternastu dni od dnia doręczenia im zawiadomienia o wniesieniu odwołania, zawierającego wnioski o przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy. W świetle § 4 art. 136, przepisów § 2 i 3 nie stosuje się, jeżeli przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy byłoby nadmiernie utrudnione. Kolegium wskazuje, że wnioski z paragrafów 2-4 art. 136 kpa nie zostały w sprawie złożone. Wobec tego wskazać przyjdzie, że rozważenia wymagało zastosowanie przepisu § 1 art. 136 kpa. Kolegium stwierdza jednak, że wskazanych w niniejszej decyzji uchybień nie sposób było usunąć w trybie tego przepisu. Na jego mocy organ odwoławczy jest bowiem uprawniony do przeprowadzenia postępowania dowodowego mającego charakter jedynie uzupełniający w stosunku do postępowania dowodowego przeprowadzonego przez organ I instancji. Oznacza to, że organ odwoławczy nie może prowadzić postępowania zastępującego postępowanie, które winien był przeprowadzić organ I instancji. W sytuacji, gdy organ I instancji orzekł pomimo tego, że nie dysponował niezbędnymi prawidłowo zebranymi dowodami, to w istocie nie nastąpiło rozpoznanie sprawy w rozumieniu merytorycznym w pierwszej instancji. Takiej wadliwości postępowania organ odwoławczy nie może konwalidować, ponieważ naruszyłyby zasadę dwuinstancyjności postępowania administracyjnego wyrażoną w art. 15 kpa, zgodnie z którym postępowanie administracyjne jest dwuinstancyjne. Przeprowadzenie przez organ odwoławczy postępowania dowodowego w szerszym zakresie niż dozwala art. 136 § 1 kpa i zastąpienie w ten sposób organu I instancji w prowadzeniu postępowania wyjaśniającego pozbawiłoby strony prawa do dwukrotnego merytorycznego rozpoznania sprawy administracyjnej. Kolegium stwierdziło, że w

okolicznościach przedmiotowej sprawy konieczne jest przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego, a okoliczności wymagające wyjaśnienia mają kluczowe znaczenie dla jej rozstrzygnięcia przy zachowaniu przez organ I instancji wymogów przepisów procesowych. Z tej to przyczyny zastosowanie w sprawie znalazł art. 138 § 2 kpa. Wypełniając obowiązek płynący ze zdania 2 art. 138 § 2 kpa, Kolegium wskazuje, że organ I instancji obowiązany będzie przeprowadzić ponownie postępowanie mające na celu wyeliminowania uchybień wskazanych przez Kolegium w niniejszej decyzji. W trakcie tego postępowania winien raz jeszcze przeprowadzić postępowanie wyjaśniające w zakresie wskazanym przez Kolegium. Jego celem ma być rzetelne i prawidłowe ustalenie stanu faktycznego sprawy dla wydania następnie rozstrzygnięcia o przekonywującej, niebudzącej wątpliwości treści. W wydanym rozstrzygnięciu organ I instancji winien wyjaśnić przesłanki, którymi kierował się przy jego podejmowaniu oraz ustosunkować się do wszelkich uwag podniesionych w trakcie postępowania przez strony zachowując wymogi art. 107 § 3 kpa.

Odnosząc się zaś do zarzutów odwołania wskazać przyjdzie, iż w zasadzie zostały one podzielone przez organ odwoławczy, wobec czego wydana decyzja nie mogła być inna niż zapadła. Z uwagi bowiem na naruszenie prawa jakich dopuścił się organ I instancji w toku postępowania, Kolegium nie miało możliwości wydania decyzji merytorycznej, lecz było zmuszone do wydania decyzji kasacyjnej i uchylenia w całości zaskarżonej decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji. Rozstrzygnięcie sprawy przez organ odwoławczy oznaczałoby bowiem naruszenie wspomnianej zasady dwuinstancyjności, ponieważ orzeczenie zapadłoby wyłącznie w jednej instancji. Jednocześnie wskazać przyjdzie, że w orzecznictwie sądowoadministracyjnym panuje pogląd, iż stwierdzenie sprzeczności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami mpzp zwalnia organ prowadzący postępowanie z konieczności przeprowadzania postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie, w tym postępowania uzgodnieniowego z innymi organami. Skoro bowiem z treści art. 80 ust. 2 ustawy wynika, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach może zostać wydana jedynie po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, to w przypadku stwierdzenia niezgodności lokalizacji planowanej inwestycji z ustaleniami planu, dalsze prowadzenie postępowania w przedmiocie wydania tej decyzji jest zbędne i niecelowe. (tak wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 21.07.2022r., sygn. akt II SA/Go 232/22, LEX nr 3379831).

W tym stanie faktycznym i prawnym orzeczono, jak w sentencji.

Decyzja ta jest ostateczna.

Pouczenie

Na niniejszą decyzję nie przysługuje skarga do sądu administracyjnego, jednak strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne sprzeciwu określają art. 46, 47, art. 64b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. 2022r., Poz. 329 z późn. zm.).

Wniesienie sprzeciwu od niniejszej decyzji wymaga uiszczenia **wpisu stałego w wysokości 100 zł**.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

Realizując zasadę dostępu do informacji publicznej o środowisku, na podstawie art. 21 ust. 2 pkt. 9 ustawy - ooś w związku z art. 3 ust. 1 pkt. 11 lit. a, b i c ustawy oraz art. 85 ust. 3 ustawy, o decyzji niniejszej obwieszczono na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach oraz w siedzibie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na tablicy ogłoszeń, a także zwrócono się do organu I instancji o podanie jej do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia.

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach

Anna Kajzerek-Dziwoki
(na oryginale właściwy podpis)

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach

Robert Nowicki
(na oryginale właściwy podpis)

C Z Ł O N E K
Samorządowego Kolegium Odwoławczego
w Katowicach

Piotr Magiera
(na oryginale właściwy podpis)

Otrzymują:

- 1/. Regionalne Centrum Gospodarki Wodno – Ściekowej S.A., 43-100 Tychy, Al. Marszałka Piłsudskiego 12
- 2/. Państwowe Gospodarstwo Leśne „Lasy Państwowe” – Nadleśnictwo Kobiór, 43-211 Piasek, ul. Katowicka 141
- 3/.Prezydent Miasta Katowice, 40-098 Katowice, ul. Młyńska 4 wraz z aktami sprawy
- 4/. Gmina Miasta Tychy, 43-100 Tychy, Al. Niepodległości 49
- 5/. P. Henryk Hachuła – dane adresowe w aktach sprawy
- 6/. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach, 40-127 Katowice, Pl. Grunwaldzki 8-10
- 7/ Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Tychach, 43-100 Tychy, ul. Budowlanych 131
- 8/. Dyrektor Zarządu Zlewni w Katowicach
Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, 40-127 Katowice, pl. Grunwaldzki 127
- 9/. aa – BE 10